

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Nieprzyjęcie w wyznaczonym terminie przepisów niezbędnych do zastosowania się do art. 12 rozporządzenia (WE) nr 273/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie prekursorów narkotykowych (Dz.U. L 47, s. 1) i art. 31 rozporządzenia Rady (WE) nr 111/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. określającego zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi (Dz.U. 2005 L 22, s. 1)

Sentencja

1) Nieprzyjmując przepisów krajowych niezbędnych do zastosowania się, po pierwsze, do art. 12 rozporządzenia (WE) nr 273/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie prekursorów narkotykowych, a po drugie, do art. 31 rozporządzenia Rady (WE) nr 111/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. określającego zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi, Republika Włosa uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy powyższych rozporządzeń.

2) Republika Włosa zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 80 z 27.3.2010.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 29 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-35/09) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2006/21/WE — Gospodarowanie odpadami — Górnictwo — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2010/C 246/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Marghelis i K. Saaremäel-Stoilov, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i S. Menez, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak ustanowienia w przewidzianym terminie wszystkich przepisów niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2006/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie gospodarowania odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego oraz zmieniającej dyrektywę 2004/35/WE (Dz.U. L 102, s. 15)

Sentencja

1) Nie ustanawiając w przewidzianym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych dla zastosowania się do dyrektywy 2006/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie gospodarowania odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego oraz zmieniającej dyrektywę 2004/35/WE Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy.

2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 80 z 27.03.2010.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 18 marca 2010 r. w sprawie T-94/08 Centre de Coordination Carrefour przeciwko Komisji, wniesione w dniu 21 maja 2010 r. przez Centre de Coordination Carrefour SNC

(Sprawa C-254/10 P)

(2010/C 246/28)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Centre de Coordination Carrefour SNC (przedstawiciele: adwokaci X. Clarebout, C. Docclo i M. Pittie)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— stwierdzenie dopuszczalności i zasadności odwołania,

— w konsekwencji — uchylenie zaskarżonego wyroku,

— co za tym idzie:

— przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd; albo

- wydanie przez Trybunał ostatecznego rozstrzygnięcia uwzględniającego żądania przedstawione przez skarżącą w pierwszej instancji i stwierdzającego nieważność spornej decyzji ⁽¹⁾;
- obciążenie Komisji Europejskiej całością kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi pięć zarzutów na poparcie odwołania.

W ramach zarzutu pierwszego utrzymuje ona, że Sąd uchybił obowiązкови uzasadnienia w zakresie, w jakim orzekł, po pierwsze, że nie miała ona interesu prawnego w zaskarżeniu spornej decyzji ze względu na brak ważnego w świetle prawa belgijskiego zezwolenia oraz, po drugie, że dopuszczalność jej skargi nie była uzależniona od istnienia ważnego zezwolenia. Takie uzasadnienie jest w opinii wnoszącej odwołanie wewnętrznie sprzeczne, ponieważ Sąd nie mógł równocześnie orzec o braku interesu prawnego ze względu na brak ważnego zezwolenia i o braku znaczenia takiego zezwolenia dla oceny dopuszczalności skargi.

W ramach zarzutu drugiego wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd wypaczył przedstawione mu okoliczności faktyczne, nie respektując systematyki ustawodawstwa belgijskiego dotyczącego centrów koordynacyjnych, błędnie interpretując rozporządzenie królewskie nr 187 z dnia 30 grudnia 1982 r. w sprawie utworzenia centrów koordynacyjnych ⁽²⁾, wypaczając jego zakres i nie zachowując hierarchii źródeł prawa belgijskiego. Wspomniane rozporządzenie królewskie przyznaje bowiem szczególne uprawnienia i w prawie belgijskim ma taką samą rangę prawną jak ustawa oraz znajduje nadal zastosowanie do wnoszącej odwołanie, której przysługuje tym samym zezwolenie na 10 lat.

W ramach zarzutu trzeciego wnosząca odwołanie wskazuje na naruszenie przez Sąd zasady powagi rzeczy osądzonej w odniesieniu do wyroku wydanego przez Trybunał w dniu 22 czerwca 2006 r. w sprawach połączonych C-182/03 i C-217/03 Belgia i Forum 187 ASBL przeciwko Komisji w zakresie, w jakim uznał, że stwierdzenie we wspomnianym wyroku nieważności spornej decyzji prowadziłoby do zakazu odnowienia zezwoleń dla centrów koordynacyjnych od chwili doręczenia spornej decyzji. Tymczasem w wydanym wyroku Trybunał stwierdził nieważność spornej decyzji właśnie ze względu na brak odpowiednich okresów przejściowych dla centrów koordynacyjnych, których wniosek o odnowienie zezwolenia był rozpatrywany w chwili tego doręczenia lub których zezwolenie wygasało w dniu doręczenia spornej decyzji lub wkrótce po tej dacie.

W zarzucie czwartym wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd niewłaściwie zastosował pojęcie „interesu prawnego” w zakresie, w jakim orzekł, że wniesiona przez nią skarga nie przyniesie jej żadnej korzyści, z tego względu, że brak jest pewności, że władze belgijskie zdecydują się utrzymać, po 31 grudnia 2005 r., jej status centrum koordynacyjnego w razie stwierdzenia nieważności spornej decyzji. Tymczasem, po pierwsze, władze belgijskie nie dysponowały w tym zakresie uprawnieniami dyskrecjonalnymi, jako że w razie spełnienia kryteriów ustanowionych przez rozporządzenie królewskie nr 187 zezwolenie powinno być przyznane na 10 lat. Po drugie, Sąd sam stwierdził w zaskarżonym wyroku, że władze belgijskie nie wykluczyły możliwości objęcia wnoszącej odwołanie omawianym systemem po dniu 31 grudnia 2005 r. i zdecydowały nie stosować wobec niej sankcji do czasu wydania ostatecznego rozstrzygnięcia w przedmiocie jej skargi.

W ramach piątego i ostatniego zarzutu wnosząca odwołanie wskazuje wreszcie, że Sąd naruszył prawo orzekając, że przepis przejściowy nie może mieć skutku wstecznego. Nie jest bowiem rzadkością, że okres przejściowy rozpoczyna się w chwili wcześniejszej, w szczególności w sprawach podatkowych.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2008/283/WE z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie systemu pomocy ustanowionego przez Belgię na rzecz centrów koordynacyjnych mających siedzibę w Belgii, zmieniająca decyzję 2003/757/WE (Dz.U. 2008, L 90, s. 7).

⁽²⁾ Moniteur belge z dnia 13 stycznia 1983 r., s. 502.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 27 maja 2010 r. — Döhler Neuenkirchen GmbH przeciwko Hauptzollamt Oldenburg

(Sprawa C-262/10)

(2010/C 246/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Döhler Neuenkirchen GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Oldenburg